

Απόφαση **202 / 2016**
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Γιαννακόπουλο Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ελένη Διονυσοπούλου, Ευγενία Προγάκη, Πέτρο Σαλίχο και Παρασκευή Καλαϊτζή, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 16 Δεκεμβρίου 2015, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ: Του αναιρεσιόντος: Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, κατοικοεδρεύοντα στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την Νικολέττα Μπελίση, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Της αναιρεσίβλητης: Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία "...", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο Φωτεινή Κεφαλίδου.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15-11-2011 αίτηση της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Φλώρινας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 74/2013 του ιδίου Δικαστηρίου και 32/2015 του Μονομελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσίον, με την από 21-5-2015 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Παρασκευή Καλαϊτζή, ανέγνωσε την από 7-12-2015 έκθεσή της, με την οποία εισηγείται την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης. Η πληρεξούσια της αναιρεσίβλητης ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Συμφώνως προς τις διατάξεις των αρθρ.12 παρ.1, 4 σε συνδυασμό με αρθρ.13 παρ.7 του Β.Δ. της 17-4/31-7-1936 ("Περί Κωδικοποίησης εις ενιαίον κείμενον της Νομοθεσίας περί Δήμων και Κοινοτήτων") προβλέπεται η περιουσιακή εξέλιξη των ανέκαθεν αφθεισών σε κοινή χρήση βοσκησίμων (χορτολιβαδικών) εκτάσεων και η περιέλευσή τους ως περιουσιακό κεκτημένο υπέρ των κατοίκων των οργανωμένων κοινοτήτων από της συστάσεώς τους.II. Δάσος θεωρείται πάσα εδαφική έκταση, η οποία καλύπτεται εν όλω ή μερικώς από άγρια ξυλώδη φυτά οινωδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, τα οποία προορίζονται προς παραγωγή ξυλείας ή (και) άλλων προϊόντων (αρθρ.1 ν.ΑΧΝ/1888 "Περί διακρίσεως και οριοθεσίας των δασών", 57 ν. 3077/1924, "Περί δασικού κώδικος", 3 παρ.1, 2 ν.998/1979). Συγκεκριμένα, κατά

την ενδελεχή πρόβλεψη των διατάξεων του ν.998/1979, "ως δάσος νοείται πάσα έκτασις της επιφανείας του εδάφους, η οποία καλύπτεται εν όλω ή σποραδικώς υπό αγρίων ξυλωδών φυτών οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, αποτελούντων ως εκ της μεταξύ των αποστάσεως και αλληλεπιδράσεως οργανικήν ενότητα και η οποία δύναται να προσφέρει προϊόντα εκ των άνω φυτών εξαγόμενα, ή να συμβάλει εις την διατήρησιν της φυσικής και βιολογικής ισορροπίας, ή να εξυπηρετήση την διαβίωσιν του ανθρώπου εντός του φυσικού περιβάλλοντος" (άρθρο 3 παρ.1). Περαιτέρω, ως "δασική έκτασις νοείται πάσα έκτασις της επιφανείας του εδάφους, καλυπτομένη υπό αραιάς ή πενιχράς, υψηλής ή θαμνώδους ξυλώδους βλαστήσεως, οιασδήποτε διαπλάσεως και δυναμένη να εξυπηρετήση μίαν ή περισσότερας των εν τη προηγουμένη παραγράφω λειτουργιών" (άρθρο 3 παρ.2). Μετά ταύτα, σαφώς προκύπτει ότι δάσος είναι οργανικό σύνολο αγρίων φυτών με ξυλώδη κορμό επί της επιφανείας του εδάφους, τα οποία μαζί με την εκεί συνυπάρχουσα χλωρίδα και πανίδα αποτελούν, με την αμοιβαία αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδρασή τους, ιδιαίτερη βιοκοινότητα (δασο-βιο-κοινότητα) και ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον (δασογενές). Προσέτι, δασική έκταση υπάρχει (και) όταν η άγρια ξυλώδης βλάστηση, υψηλή ή θαμνώδης, είναι αραιά. Η οργανική, επομένως, ενότητα της δασικής (δενδρώδους ή θαμνώδους) βλαστήσεως (με την συνύπαρξιν της όλης δασογενούς χλωρίδος - πανίδος) είναι εννοιολογικό στοιχείο, κρίσιμως καθοριστικό, του δάσους και της δασικής εκτάσεως και προσδίδει την ιδιαίτερη ταυτότητα ως δασικού οικοσυστήματος. Οσαύτως, στην έννοια του δάσους ή της δασικής εκτάσεως περιλαμβάνονται και οι εντός αυτών, οποιασδήποτε φύσεως, ασκεπείς εκτάσεις, χορτολιβαδικές ή μη, βραχώδεις εξάρσεις και γενικώς ακάλυπτοι χώροι, καθώς και οι πάνω από τα δάση ή τις δασικές εκτάσεις ασκεπείς κορυφές ή αλπικές ζώνες των βουνών και οι άβατες κλυτίες αυτών, ενώ δεν ασκεί επιρροή στο πραγματικό γεγονός της δασικής μορφής του ακινήτου το ότι ορισμένα τμήματα αυτού κατά καιρούς εμφανίζονται χωρίς δασική βλάστηση. Επίσης, κατ'άρθρ.3 παρ.7 του ν.998/1979, ορίζεται, ότι: "Οι δημόσιες μη εποικιστικές εκτάσεις των περιπτώσεων β'και γ'της παραγράφου 6, ...που δεν παραδόθηκαν κατά τις διατάξεις του άρθρου 74 στις γεωργικές υπηρεσίες, εξακολουθούν να τελούν υπό την διοίκηση και διαχείριση της δασικής υπηρεσίας....".

III. Οι επιτρεπώς επισκοπούμενες παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έχουν ως ακολούθως: "Το επίδικο ακίνητο βρίσκεται στη θέση "... της κτηματικής περιοχής του Δήμου Αμυνταίου της Περιφερειακής Ενότητας Φλώρινας Περιφέρειας Δυτικής Μακεδονίας. Ειδικότερα, πρόκειται για ακίνητο εκτάσεως 21.426 τ.μ., που έχει λάβει αριθμό ΚΑΕΚ ... και συνορεύει ανατολικά με προβλεπόμενη αγροτική οδό, δυτικά με δημοτική έκταση, βόρεια με προβλεπόμενη αγροτική οδό και νότια με προβλεπόμενη αγροτική οδό. Η εν λόγω επίδικη έκταση περιήλθε στην κυριότητα

και νομή της αιτούσας -καθ' ης η κύρια παρέμβαση - προσεπικαλούσας και ήδη εφεσίβλητης ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία "... " δυνάμει του υπ' αριθμ. .../19.12.1979 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του συμβολαιογράφου Αμυνταίου Κωνσταντίνου Βερυκούκη, που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Αμυνταίου, στον τόμο ... με αριθμό ... (βλ. το υπ' αριθμ.../4-2-2013 πιστοποιητικό μεταγραφής του Υποθηκοφυλακείου Αμυνταίου). Πωλητής στο συμβόλαιο αυτό ήταν ο αληθής κύριος του ακινήτου Δήμος Αμυνταίου. Συγκεκριμένα, την κυριότητα και νομή της εν λόγω εδαφικής εκτάσεως απέκτησε ο τελευταίος δυνάμει του άρθρου 12 του από 17/4-31/7/1936 Β.Δ. "περί Κωδικοποίησης εις ενιαίον κείμενον της Νομοθεσίας περί Δήμων και Κοινοτήτων" σε συνδυασμό και προς τον Νόμο Δ.Ν.Ζ./1912 "περί συστάσεως Δήμων και Κοινοτήτων". Από την επισκόπηση του περιεχομένου του παραπάνω συμβολαίου προκύπτει ότι, ο Δήμος Αμυνταίου, έχοντας το ακίνητο αυτό συνεχώς, καλοπίστως και ανενοχλήτως, διάνοια κυρίου και άνευ οιασδήποτε διεκδικήσεως παρ' οιοσδήποτε τρίτου, προέβη στην εκποίηση αυτή μετά από φανερή προφορική πλειοδοτική δημοπρασία. Καταρτίστηκε μάλιστα το από 14-8-1979 "Πρακτικό Φανερός Δημοπρασίας Εκποίησης Δημοτικής Εκτάσεως 20.625 τ.μ. στην θέση ...", το οποίο ενεκρίθη, όχι μόνο από το Δημοτικό Συμβούλιο Αμυνταίου, αλλά και από την Νομαρχία Φλώρινας με την υπ' αριθμ.πρωτ. 12 944/18-9-1979 απόφαση της. Το ακίνητο αυτό, ισχυρίζεται το αιτούν-κυρίως παρεμβαίνον και ήδη εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο, ότι αποτελεί χορτολιβαδική και συνεπώς δασική έκταση, που του ανήκει ως διαδόχου του Οθωμανικού Κράτους. Παρά τα όσα ισχυρίζεται με την κύρια παρέμβαση του το Ελληνικό Δημόσιο, δεν αποδεικνύεται ο δασικός χαρακτήρας της επίδικης εκτάσεως. Συγκεκριμένα, δάσος, κατά την έννοια του νόμου, θεωρείται κάθε έκταση εδάφους, η οποία καλύπτεται ολικά ή μερικά από άγρια ξυλώδη φυτά οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, τα οποία προορίζονται για την παραγωγή ξυλείας ή και άλλων προϊόντων, σύμφωνα με τον ορισμό του δάσους, που περιέχεται στη διάταξη του άρθρου 1 του ν. ΑΧΝ/1888 "περί διακρίσεως και οριοθεσίας των δασών", η οποία περιλήφθηκε ως άρθρο 57 στο ν. 3077/1924 "περί δασικού κωδικός" και βασικά δεν διαφέρει από τις διατάξεις του άρθρου 3 παρ 1 και 2 του ν. 998/1979. Ειδικότερα, κατά την έννοια των διατάξεων του ν. 998/1979, "ως δάσος νοείται πάσα έκτασις της επιφανείας του εδάφους, η οποία καλύπτεται εν όλω ή σποραδικώς υπό αγρίων ξυλωδών φυτών οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, αποτελούντων ως εκ της μεταξύ των αποστάσεως και αλληλεπιδράσεως οργανικήν ενότητα και η οποία δύναται να προσφέρει προϊόντα εκ των άνω φυτών εξαγόμενα, ή να συμβάλει εις την διατήρησιν της φυσικής και βιολογικής ισορροπίας, ή να εξυπηρετήση την διαβίωσιν του ανθρώπου εντός του φυσικού περιβάλλοντος" (άρθρο 3 παρ.1) και ως "δασική έκτασις νοείται πάσα έκτασις της επιφανείας του

εδάφους, καλυπτόμενη υπό αραιάς ή πενιχρός, υψηλής ή θαμνώδους ξυλώδους βλαστήσεως, οιασδήποτε διαπλάσεως και δυναμένη να εξυπηρετήσει μίαν ή περισσότερες των εν τη προηγουμένη παραγράφω λειτουργιών" (άρθρο 3 παρ. 2). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το δάσος είναι οργανικό σύνολο άγριων φυτών με ξυλώδη κορμό επί της επιφανείας του εδάφους, τα οποία μαζί με την εκεί συνυπάρχουσα πανίδα και χλωρίδα αποτελούν, με την αμοιβαία αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδραση τους, ιδιαίτερη βιοκοινότητα (δάσο - βιοκοινότητα) και ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον (δασογενές). Δασική έκταση υπάρχει και όταν η άγρια ξυλώδης βλάστηση, υψηλή ή θαμνώδης, είναι αραιά. Κρίσιμη, επομένως, για την έννοια του δάσους και της δασικής έκτασης, είναι η οργανική ενότητα της δασικής (δενδρώδους ή θαμνώδους), βλάστησης, η οποία με τη συνύπαρξη της όλης δασογενούς χλωρίδας και πανίδας προσδίδει μόνη σε αυτό την ιδιαίτερη ταυτότητα ως δασικού οικοσυστήματος. Επίσης, από τις ίδιες ως άνω διατάξεις, προκύπτει, ότι στην έννοια του δάσους ή της δασικής έκτασης περιλαμβάνονται και οι εντός αυτών, οποιασδήποτε φύσεως, ασκεπείς εκτάσεις χορτολιβαδικές ή μη, βραχώδεις εξάρσεις και γενικά ακάλυπτοι χώροι, καθώς και οι πάνω από τα δάση ή τις δασικές εκτάσεις ασκεπείς κορυφές ή αλπικές ζώνες των βουνών και οι άβατες κλυτίες αυτών. Δεν ασκεί εξάλλου επιρροή στο πραγματικό γεγονός της δασικής μορφής του ακινήτου το ότι ορισμένα τμήματα αυτού κατά καιρούς εμφανίζονται χωρίς δασική βλάστηση. Στην προκειμένη περίπτωση το κυρίως παρεμβαίνον Ελληνικό Δημόσιο επιχειρεί να στηρίξει την κυριότητα του επί του επίδικου ακινήτου στις προσκομιζόμενες αεροφωτογραφίες και την φωτοερμηνεία αυτών, σε συνδυασμό με την κατάθεση της μάρτυρος του. Προσκομίζει ακόμη το υπ' αριθμ. 71 037/4913/9-1-2012 έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Φλώρινας, το οποίο χαρακτηρίζει το επίδικο ακίνητο, όπως αυτό φαίνεται στο συνημμένο απόσπασμα του Προσωρινού Δασικού Χάρτη, ως έκταση χορτολιβαδική - δασική. Ωστόσο, κατά την ειδική πρόβλεψη του νόμου, μόνο οι οριστικοί χάρτες, οι οποίοι προκύπτουν από την κύρωση από τον Γενικό Γραμματέα της Οικείας Περιφέρειας των προσωρινών χαρτών, αφού πρώτα εξεταστούν οι αντιρρήσεις που προβλήθηκαν μετά την ανάρτησή τους και συντελεστούν οι ανάλογες διορθώσεις, έχουν πλήρη αποδεικτική ισχύ σε κάθε διοικητική ή δικαστική αρχή (άρθρο 27 § 4 ν. 2664/1998). Περαιτέρω, από τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως αεροφωτογραφίες και φωτοερμηνείες αυτών, προκύπτουν τα ακόλουθα: Το επίδικο ακίνητο με ΚΑΕΚ ... αφορά, σύμφωνα με τις αεροφωτογραφίες του έτους 1945 και την προσκομιζόμενη από 6-4-2011 φωτοερμηνεία της Δασολόγου Κ. Γ., έκταση χορτολιβαδική, καλυπτόμενη από ποώδη βλάστηση μικρού ύψους, αποτελώντας συνέχεια ευρύτερης βιοκοινότητας στην περιοχή. Εντός αυτής δεν εμφανίζονται ίχνη καλλιέργειας ή οποιασδήποτε άλλης μορφής ανθρωπογενούς επέμβασης (κτίσματα, πεζούλια, κτλ.). Εμφανίζονται

επίσης έντονα σημάδια διάβρωσης του εδάφους, ενώ βόρεια η έκταση συνορεύει με δρόμο. Σύμφωνα δε με την ίδια φωτοερμηνεία των ορθοφωτοχαρτών των ετών 1996 και 2008, η έκταση δεν εμφανίζει κανενός είδους βλάστηση, καθώς διαφαίνονται σε όλο το μέγεθος της έντονες ανθρωπογενείς επεμβάσεις, διανοίξεις δρόμων, χωματουργικές εργασίες και κτίσματα. **Σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, για να χαρακτηριστεί μια έκταση ως δασική, δεν αρκεί αυτή να είναι χορτολιβαδική, αλλά να περικλείεται και από δάση ή δασικές εκτάσεις, ή να βρίσκεται πάνω απ' αυτές.** Στις εν λόγω επισκοπήσεις των αεροφωτογραφιών και ορθοφωτοχαρτών, όμως, γίνεται αναφορά μόνο για χορτολιβαδική έκταση, τμήμα ευρύτερης όμοιας (χορτολιβαδικής μορφής) έκτασης, χωρίς να παρατίθενται στοιχεία σχετικά με τη γειτνίαση του επιδίκου με δασικές εκτάσεις ή τη σύνδεση του με δασικά οικοσυστήματα, ώστε να προκύπτει ότι συγκροτεί με αυτά δασική οργανική ενότητα.

Συνεπώς δεν προκύπτει ότι πρόκειται για διάκενα των δασών και για αλπικές και ψευδαλπικές εκτάσεις, οι οποίες, λόγω του υψομέτρου και των δυσμενών για την ανάπτυξη υψηλής ξυλώδους βλάστησης συνθηκών, παραμένουν γυμνές, όπως ορίζουν οι προεκτεθείσες διατάξεις. Εξάλλου, από την υπ' αριθμ. πρωτ. 2800/30-6-1998 πράξη χαρακτηρισμού του Διευθυντή Δασών Φλώρινας, προκύπτει ότι η έκταση αυτή είχε οριστεί σαν χορτολιβαδική και ότι δεν υπάγονταν στις προστατευτικές διατάξεις του Νόμου 998/1979. Ομοίως, στο με αριθμό 1 522/28-5-1996 έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Φλώρινας, πιστοποιείται ότι έκταση 99.000 τ.μ., μέρος της οποίας είναι και η επίδικη, δεν υπάγεται στις απαγορευτικές διατάξεις της δασικής νομοθεσίας. Εξάλλου, όπως παραπάνω αναφέρθηκε, το από 14-8-1979 "Πρακτικό Φανεράς Δημοπρασίας Εκποιήσεως Δημοτικής Εκτάσεως 20.625 τ.μ. στη θέση ...", δυνάμει του οποίου δημοπρατήθηκε η επίδικη έκταση και μεταβιβάστηκε ακολούθως στην αιτούσα εταιρεία, ενεκρίθη, όχι μόνο από το Δημοτικό Συμβούλιο Αμυνταίου, αλλά και από την Νομαρχία Φλώρινας με την υπ' αριθμ. 12 944/18-9-1.979 απόφαση της, γεγονός που καταδεικνύει ότι και η Κεντρική Διοίκηση ήταν ενήμερη για την επίμαχη αγοραπωλησία, την οποία μάλιστα ενέκρινε, αποδεχόμενη τον δημοτικό χαρακτήρα της έκτασης, τον οποίο έκτοτε και επί σειρά ετών ουδέποτε αμφισβήτησε". IV. Επί της βάσει δε των επισκοπηθεισών παραδοχών το δευτοροβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε κατ'ουσίαν την έφεση του νυν αναιρεσιόντος, με την οποία ζητούσε την εξαφάνιση της εκκληθείσης αποφάσεως και την κτηματολογική του κατοχύρωση διά της παραδοχής της αιτήσεως - κυρίας παρεμβάσεώς του. Έτσι όπως έκρινε και με αυτά που δέχθηκε το Εφετείο, καταδεικνύεται, ότι δεν "διολίσθησε" σε παραβίαση των προειπωθεισών διατάξεων του Β.Δ. που αφορά στην κωδικοποίηση της νομοθεσίας περί Δήμων και Κοινοτήτων εν σχέσει προς την εξέλιξη και ιδιοκτησιακή περιέλευση των προρρηθεισών

χορτολιβαδικών εκτάσεων, ενώ αντιθέτως προσηκόντως ερμήνευσε και εφήρμοσε τις προαναφερόμενες αυτές ουσιαστικές διατάξεις. Ο δε πρώτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίον το αναιρεσείον Ελληνικό Δημόσιο ανάγει σε πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.1 ΚΠολΔ την (φερόμενη) παραβίαση των εν λόγω άρθρων, είναι αβάσιμος και απορριπτός, αφού το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο δεν παρεξέκλινε της ορθής ερμηνείας και εφαρμογής των ανωτέρω (ουσιαστικού δικαίου) κανόνων, παρά τα όσα, αντιστοίχως αντίθετα, ισχυρίζεται το αναιρεσείον, αβασίμως όμως, κατά τα άνω εκτιθέμενα. Ακόμη, το αναιρεσείον αοριστολογεί, καθόσον αφορά στον δεύτερο (τελευταίο) λόγο αναιρέσεως με τον οποίον: Καταλογίζει στο Εφετείο, ότι με την προσβαλλομένη απόφασή του υπέπεσε στο κατ'άρθρ.559 αρ.1 ΚΠολΔ σφάλμα (και) εκ του ότι δέχθηκε, ότι η επίδικη έκταση, ως χορτολιβαδική, εκφεύγει του χαρακτηρισμού της ως δασικής τοιαύτης, αφού έτσι (κατά την αιτίαση του αναιρεσείοντος), παραβιάσθηκε η παρ.7 του αρθρ.3 του ν.998/1979, στην οποία ορίζονται τα ως άνω, (στην αντίστοιχη νομική σκέψη), αναπτυσσόμενα. Ο λόγος αυτός ενέχει, όπως προειπώθηκε, αοριστία και επομένως είναι απορριπτός, δεδομένου ότι η προσαπτομένη, (προειπωθείσα), "μομφή" συνίσταται (απλώς) σε αναφορά στην νομοθετική πρόβλεψη, χωρίς εν τούτοις ανάπτυξη των επί μέρους αιτιάσεων και συγκεκριμενοποίησή τους επί της επίδικης περιπτώσεως, (μάλιστα στο αναιρετήριο δικόγραφο προπαρατίθεται ως ορθή η παραδοχή της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εν σχέσει προς τα καθοριστικά χαρακτηριστικά των χορτολιβαδικών εκτάσεων, με την συνδρομή των οποίων εκφεύγουν αυτές της προστατευτικότητας της δασικής νομοθεσίας).

V. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και να επιβληθεί η δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, κατά παραδοχήν του αιτήματός της, στο ηττώμενο αναιρεσείον, κατ'άρθρ.176, 191 παρ.2, 183 ΚΠολΔ 22 ν.3693/1957, ως ισχύει συμφώνως προς το διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 21-5-2015 αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου περί αναιρέσεως της 32/2015 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας. Και

Επιβάλλει στο αναιρεσείον την δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων ευρώ (300€).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 2 Φεβρουαρίου 2016.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 4 Μαρτίου 2016.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ